

...těla z mrtvých vzkříšení

Základ kázání: 1 Kor 15,57

Když Ježíš vstal z hrobu, tak jak můžete tvrdit, že žádné vzkříšení není? napsal Pavel v rámci jedné hádky. Kristus zemřel podle Písem a vzkříšen byl taky podle Písem. A jestli to tak nebylo, tak jsme teda lháři (opět podle Písem) a věříme vcelku zbytečně. Vždyť se s ním setkalo tolik lidí, je jich na stovky. I já sám.

O vzkříšení mrtvých se mezi Židy debatovalo už pomalu dvě stě let: že na konci všichni vstaneme a Bůh potom srovná, co teď zůstalo nespravedlivé (protože se to kvůli něčí smrti už nestihlo srovnat). Vzkříšení a s ním spojený Boží soud v tom udělají pořádek a lumpové tohoto věku spravedlnosti neujdou. Tahle myšlenka se docela ujala, jenže pak přišla ta věc s Ježíšem – povídalo se, že byl vzkříšen už teď, jako první. Což se spouště lidí nezdálo, protože vzkříšení jsme měli být všichni a s tím spojený konec a soud světa ještě nenastal. A tak měli námitky: “Všichni povídáte, že jste ho viděli, že jste s ním mluvili, ale jakpak to dokážete? Nikdo nikdy z hrobu po svých neodešel, to by bylo poprvé. V žádné kronice se o ničem takovém nepíše a žádný letopisec to nepamatuje!”

Ten argument je vcelku logický, a přece úplně vedle. Proč kronika? Proč letopisec? Jestli platí Archimédův zákon nebo jaký je genetický kód rajčete, to se taky zeptáte letopisců? Copak jsou kroniky měřítkem, co je pravda, a co není? Copak platí jenom to, co pamatují stařešinové?

Přidejme i pozdější argumenty těch, kdo vzkříšení nepopírají a rádi o něm nezávazně vedou řeči: “Jistěže člověk může opustit hrob. Což jste nikdy neslyšeli o astrálním těle a o vesmírné energii, ke které náleží lidská duše? Po dlouhém bloudění tímto světem se uvolní a jde k Bohu...”

Moment, opáčí Pavel, na něco jste zapomněli. Jak vás tak

poslouchám, někdo vám vypustil duši. Ale zapomněli jste si tu tělo! To si ho nevezmete s sebou? Jedni i druzí se mu vysmějí: “Žertuješ, Pavle? Jak by člověk dosáhl spasení, kdyby měl s sebou donekonečna vláčet tělo, tu křehkou nádobu na hříchy?”

Ptáte se, jak by člověk dosáhl spasení? Nijak. Člověk spasení nedosahuje, to může zařídit jen Bůh! Však se o to s nimi Pavel ještě pohádá. Ale teď chtěl začít něčím jiným. Teď mu šlo o to, proč je tak důležitá větička “těla z mrtvých vzkříšení”. Vždyť se Boží milost týká právě našich pošramocených tělesných schránek, všeličímς provinilých. Ne že od nich duše někam ulítne, já nic já muzikant. Nikoli: tak jaký jsem, ač nemám nic, jdu k tobě, Bože. Celý či celá.

Pavlovi čtenáři vždycky připouštěli, že na tom něco je. Ovšem jak to tělo bude vypadat? Jako zamlada? Nebo už v letech? Nebo jinak?

Dost pošetilá otázka, opáčí Pavel. Copak já vím? Víte jak vypadá slunečnice? A víte jak vznikla? Ze semínka, co bylo v zemi. Vypadá snad to semínko jako slunečnice? Nevypadá a ani vzdáleně ji nepřipomíná! Tak víte co? Nechte to na Bohu, tohle vy neřešte. Starejte se o ta svá těla, co je nosíte, slabá a pomíjivá, a těšte se, že z nich jednou budou těla duchovní. No uznejte sami: Když si semena odhlasují, že žádná slunečnice není – má to jejich hlasování a rozhodnutí vůbec nějakou váhu?

Pojem “duchovní tělo” je divný. Tělo je přece z masa a kostí a tak dál, tak jaképak duchovní? Naštěstí si z hodin náboženství pamatovali, že tělem bible nemíní jenom kosti a krev, ale něco jiného: Díky tělu chodím po světě, druzí mě díky němu vidí, mám tělo muže nebo ženy, jiné už mít nebudu, to jsem prostě já. Duchovní tělo jsme my, ovšem už ne plní vzdoru vůči Bohu, teď už naplno pod vlivem Božího ducha.

Úvodní Pavlova výtky (jak to, že nevěříte ve vzkříšení?) ovšem nepatřila nekřesťanům. Ta výtky mířila tenkrát naopak k těm, kdo nejenže o Ježíšově vzkříšení vůbec nepochybovali, ale i

sami o sobě si byli skálopevně jisti, že už jsou jednou nohou v Božím království a druhou vlastně skoro taky. Lidem, kteří mají zato, že zatímco jejich tělo ještě pár let bude dožívat v tomto slzavém údolí, duše už zamířila ke království nebeskému, kam patříme, a už tam vlastně je.

Pavel jim na to řekl něco, co bych v tuto chvíli tlumočil takto: To říkáte vy, že jste už dosáhli dokonalosti a spásy. Já tvrdím, že jí dosáhnout nelze (tu může dát jen Bůh, a jen on ví, jaký kdo jsme). Vy říkáte, že už tu dokonalost máte. Že už jste slunečnice, znovuzrozené a krásné, a já zas tvrdím, že jste pořád jen semínka. Ale tvrdím i to, že i ta semínka jsou krásná. Víte čím? Tím, že z nich jednou ty slunečnice budou. Tělo není žádný zbloudilý nešťastník v slzavém údolí, tělo je chrám Ducha a je krásné právě tím, že je to chrám Božího ducha. Přeloženo do češtiny: Tělo jsme my a krásní jsme tím, co teprve bude a co může dát jen Bůh. Jakkoli můžeme být škaredí tím, co děláme, jsme krásní tím, co nastane z Božího rozhodnutí. A nikdo, ani stárnutí a smrt, na tom nic nezmění.

Vede-li se o něco spor, často se stává, že na konci každý říká to, co říkal už na začátku. Po dvaceti stoletích pro nás není důležité, jestli je Pavel tehdy přesvědčil. Zkusme si však pro sebe trochu uspořádat, co říkal:

Že naše představy o tom, co bude a jak se na to nachystat, jsou jedna věc, ale věc jiná je, co potom doopravdy přijde. A protože to nepatří do naší kompetence, nechejme to na Bohu. To za prvé.

Za druhé: vzkříšení a spása není samoobsluha vzorných ani odměna činorodých, ale je to dílo Boha stvořitele: Stál u našeho začátku, důvěřujeme mu i teď a taky na konci.

A do třetice: Těla z mrtvých vzkříšení. O každém z nás platí: To já, nádoba na hřích, dost povážlivě toho neřádu plná, jsem zván, abych se dostavil před Boží tvář a abych to před něj všechno vyklopil s nadějí, že on si s tím poradí.

Co a jak po smrti, o tom Pavel neví vůbec nic. Zato ví o naději

pro budoucí časy. O naději tak silné, že už teď se naše já, naše bytosti stávají chrámem Ducha – chrámem, který je krásný tím, pro co je učiněn. Hodně tělesná, a přece “duchovní” těla těch, jimž bylo odpuštěno. Takhle vstupuje Ježíšovým vzkříšením a Božím milosrdným soudem do našich dnů kus budoucnosti, která dává smysl všemu, co bylo a je: všemu, co podnikne a zažije každičká z nás. Se vším všudy, i s nejtěžším životním křížem.

Těm, kdo už nic dobrého nečekají (protože všechno jde od desíti k pěti), jakož i těm, kdo také nic dobrého nečekají (protože už všeho dosáhli), těm všem Pavel napověděl, ať si přece jen dopřejí kus otevřenosti do budoucna. Kus otevřenosti vůči Bohu. A tedy i pořádný kus otevřenosti k druhým. A k sobě samým taky.

Nejlepší víno až nakonec, praví se v bibli o tom, co nabízí Bůh.

Chvála buď Bohu, který nám dává vítězství (nad zlem, nad zoufalstvím, nad námi samými). Spatřili jsme to na případu Ježíše Krista, jenž nezůstal poddán smrti a její moci. Sestoupil do pekel, a co čert opravdu nechtěl, Boží moc a lásku přinesl Kristus i tam. I do našeho světa, kde si lidi dělají peklo (sami sobě i navzájem) i bez pomoci čertů nebo koho.

Království Boží přichází mezi nás – a tak tedy, lidé Bohem milovaní, buďte pevní, nedejte se ničím jen tak zviklat a vystrašit, pandemii nevyjímaje, a co se týče Boží lásky a spravedlnosti, kterou máme přijmout a předávat dál – v tom buďte stále horlivější, vždyť víte, že tahle vaše práce není v Pánu marná.

Chvála buď Bohu, který nám tohle všechno dopřává a dává. Amen.